

stande vil tilgodese forsikringstagernes tarv, i lighed med det, som er tilfældet ved den nuværende administration af overdragelse af bestande efter lov om forsikringsvirksomhed. Bestemmelsen giver endvidere Finanstilsynet bemyndigelse til at fastsætte de nærmere regler alt efter, hvilken porteføljeoverdragelse der er tale om.

Til § 11

Ifølge direktivets artikel 22 påhviler det Finanstilsynet at virke som opsamlingscentral for indberetning af oplysninger om forsikringsaktiviteter, der udøves af her etablerede forsikringssselskaber i henhold til reglerne om udveksling af forsikringstjenesteydelser.

Efter bestemmelsen i stk. 2, skal forretningsstedet, når præmieindtægten inden fradrag af reassurancepræmier overstiger et beløb, der med direktivet er fastsat til 2,5 mio. ECU, føre et teknisk driftsregnskab omfattende oplysninger om præmieindtægt, erstatningsudgifter og provision for den nævnte forsikringsaktivitet på grupper af forsikringsklasser.

Finanstilsynets bemyndigelse i stk. 2 og stk. 3 til at forlange det tekniske driftsregnskab indberettet er en naturlig konsekvens af, at direktivet giver tilsynsmyndigheden i den medlemsstat, hvor der præsteres forsikringstjenesteydelser, en ret men ikke pligt til at forlange den udvidede oplysningspligt effektueret.

Grupperne af klasser er i direktivet defineret således:

- ulykker og sygdom (1 og 2)
- brand og andre skader på ejendom (8 og 9)
- luftfarts-, sø- og transportforsikring (3, 4, 5, 6, 7, 11 og 12)
- almindelig ansvarsforsikring (13)
- kredit og kaution (14 og 15)
- øvrige klasser (16, 17 og 18).

Til § 12

Bestemmelsen i stk. 1 giver Finanstilsynet bemyndigelse til at fastsætte regler om opgørelse og værdiansættelse af forsikringsmæssige hensættelser for de såkaldte masserisici tegnet her i landet i henhold til reglerne om udveksling af forsikringstjenesteydelser. Bestemmelsen er analog til § 123, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed.

Bemyndigelsen i stk. 2 giver Finanstilsynet mulighed for at fastsætte samme placeringsregler som gældende for udenlandske forsikringssselskabers herværende forretningsafdelinger (generalagenturer), jf. lov om forsikringsvirksomhed § 224, stk. 3.

Stk. 3 giver Finanstilsynet mulighed for at fastsætte detaljerede regler om kongruens og lokalisering inden for de grænser, som EF-medlemskabet påbyder, jf. bilag 1 til direktivet. Normalt vil der for etableret virksomhed og forsikringstjenesteydelsesvirksomhed gælde samme regler.

Til § 13

I overensstemmelse med direktivets artikel 20 fastslår bestemmelsen, at såfremt et enten i Danmark eller i udlandet etableret forsikringssselskab træder i likvidation, skal forsikringsforpligtelserne, der er tegnet som forsikringstjenesteydelsesvirksomhed, behandles ligeligt med andre tilsvarende forsikringsforpligtelser, uanset de forsikredes eller de begunstigedes nationalitet.

Til § 14

Bestemmelsen giver Finanstilsynet bemyndigelse til at indhente de oplysninger, som er nødvendige til at påse, om loven overholdes. Finanstilsynet kan efter denne bestemmelse for eksempel afkræve en medlemmand oplysninger til afklaring af, om vedkommendes aktivitet kan betragtes som erhvervs-mæssig.

Til § 15

Bestemmelsen fastslår, at Finanstilsynet kan vide-regive oplysninger, som Tilsynet har modtaget vedrørende tjenesteydelsesvirksomhed til andre landes tilsynsmyndigheder under forudsætning af, at disse er undergivet tavshedspligt. Bestemmelsen fastslår endvidere, at meddelelser fra udenlandske tilsynsmyndigheder vil være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt, hvis dette er ønsket af den udenlandske tilsynsmyndighed.

Til § 16

Bestemmelsen giver Finanstilsynet mulighed for at forbyde en i udlandet etableret virksomhed at udøve forsikringstjenesteydelsesvirksomhed i Danmark.

Forbudet kan f.eks. for så vidt angår en tjenesteyder, der tegner masserisici, resultere i tilbagekaldelse af koncession, herunder rådighedsberøvelse over de herværende aktiver.

Et så vidtgående indgreb forudsætter selvsagt lovovertrædelser af grov eller gentagende karakter.

Forbud vil som hovedregel alene kunne gives i den situation, hvor Finanstilsynet både forgæves har indstillet til selskabet om ikke at fortsætte med den pågældende aktivitet, og hvor heller ikke myndighederne i etableringslandet har kunnet bringe forholdet til ophør.